HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

21 iulie 2016*

„Recurs — Marcă a Uniunii Europene — Cerere de înregistrare a mărcii verbale a Uniunii Europene English pink — Opoziția titularului mărcii verbale PINK LADY și al mărcilor figurative care cuprind elementele verbale «Pink Lady» — Respingerea opoziției — Dreptul unei instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene — Reformare — Autoritate de lucru judecat”

În cauza C-226/15 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 18 mai 2015,

Apple and Pear Australia Ltd, cu sediul în Victoria (Australia),

Star Fruits Diffusion, cu sediul în Caderousse (Franța),

reprezentate de T. de Haan, avocat, și de P. Péters, advocaat,

recurente,

celelalte părți din procedură fiind:

Oficiul Uniunii Europene pentru proprietate intelectuală (EUIPO), reprezentat de J. Crespo Carrillo, în calitate de agent,

pârât în primă instanță,

Carolus C. BVBA, cu sediul în Nieuwerkerken (Belgia),

intervenientă în primă instanță,

CURTEA (Camera a patra)

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnul K. Lenaerts, președintele Curții, îndeplinind funcția de judecător al Camerei a patra, și domnii C. Lycourgos (raportor), E. Juhász și C. Vajda, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: doamna V. Giacobbo-Peyronnel, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 4 februarie 2016,

* Limba de procedură: franceza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 13 aprilie 2016,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Apple and Pear Australia Ltd și Star Fruits Diffusion solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 25 martie 2015, Apple and Pear Australia și Star Fruits Diffusion/OAPI – Carolus C. (English pink) (T-378/13, EU:T:2015:186, denumită în continuare „hotărârea atacată”), în măsura în care prin această hotărâre s-a respins acțiunea lor având ca obiect, cu titlu principal, reformarea Deciziei Camerei a patra de recurs a Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) din 29 mai 2013 privind o procedură de opoziție între acestea și Carolus C. BVBA (denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Cadrul juridic

2 Considerentele (16) și (17) ale Regulamentului (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1) au următorul cuprins:

„(16) Este indispensabil ca deciziile privind validitatea și contrafacerea mărcilor comunitare să producă efecte și să se extindă în întreaga Comunitate, ca singură modalitate de a evita hotărâri contradictorii ale instanțelor și ale Oficiului și de a aduce atingere caracterului unitar al mărcilor Uniunii Europene. Dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială [JO 2001, L 12, p. 1] ar trebui să se aplice tuturor acțiunilor în justiție care se referă la mărcile Uniunii Europene, cu excepția cazurilor în care prezentul regulament derogă de la aceasta.

(17) Este necesar să se evite pronunțarea unor hotărâri contradictorii ca urmare a acțiunilor în care sunt implicate aceleași părți și care sunt formulate pentru aceleași fapte pe baza unei mărci a Uniunii Europene și a unor mărci naționale paralele. […]”

3 În conformitate cu articolul 6 din Regulamentul nr. 207/2009, marca Uniunii Europene se dobândește prin înregistrare.

4 Articolul 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (5) din acest regulament prevede:

„(1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:

[…]

(b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.

[…]

(5) La opoziția titularului unei mărci anterioare în înțelesul alineatului (2), se respinge înregistrarea mărcii solicitate, de asemenea, în cazul în care este identică sau similară cu marca anterioară și în cazul în care este destinată să fie înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare celor pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci a Uniunii Europene

anterioare, aceasta este de notorietate în cadrul Uniunii și, în cazul unei mărci naționale anterioare, este de notorietate în respectivul stat membru și în cazul în care utilizarea fără un motiv întemeiat a mărcii solicitate ar genera un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau în cazul în care ar aduce atingere acestora.”

5 Articolul 9 alineatul (1) literele (b) și (c) din regulamentul menționat enunță:

„O marcă a Uniunii Europene conferă titularului său un drept exclusiv. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să folosească, fără acordul său, în comerț:

[…]

(b) un semn pentru care, din cauza identității sau similitudinii sale cu marca Uniunii Europene și din cauza identității sau similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de marca Uniunii Europene și de semn, există un risc de confuzie pentru public; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) un semn identic sau similar cu marca Uniunii Europene pentru produse sau servicii care sunt similare cu cele pentru care este înregistrată marca Uniunii Europene, atunci când aceasta este de notorietate în Uniune și când folosirea semnului fără motiv întemeiat generează un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii Uniunii Europene sau aduce atingere acestora.”

6 În conformitate cu articolul 41 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 207/2009, se poate formula o opoziție la înregistrarea mărcii în termen de trei luni de la publicarea cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene, [pentru motivul] că marca ar trebui să fie respinsă la înregistrare în temeiul articolului 8 din acest regulament.

7 Articolul 42 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede:

„În cazul în care din examinarea opoziției reiese că marca este exclusă de la înregistrare pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este solicitată înregistrarea mărcii Uniunii Europene, cererea se respinge pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, se respinge opoziția.”

8 În conformitate cu articolul 56 alineatul (3) din acest regulament, „[c]ererea de decădere sau de declarare a nulității este inadmisibilă în cazul în care o cerere având același obiect și aceeași cauză a fost soluționată între aceleași părți de către o instanță a unui stat membru, iar hotărârea respectivă a dobândit autoritate de lucru judecat”.

9 Potrivit articolului 65 alineatul (3) din regulamentul menționat, „Curtea de Justiție are competența atât de a anula, cât și de a modifica hotărârea atacată”.

10 Articolul 95 alineatul (1) din același regulament prevede:

„Statele membre desemnează pe teritoriul lor un număr cât mai limitat posibil de instanțe naționale de primul și al doilea grad de jurisdicție, denumite în continuare «instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene», care au sarcina de a îndeplini funcțiile atribuite de prezentul regulament.”

11 Articolul 96 din Regulamentul nr. 207/2009 prevede:

„Instanțele competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene au competență exclusivă:

(a) în materia acțiunilor în contrafacere și – în cazul în care dreptul intern o permite – în materia acțiunilor privind posibila contrafacere a unei mărci a Uniunii Europene;

[…]

(c) în materia acțiunilor intentate ca urmare a faptelor menționate la articolul 9 alineatul (3) a doua teză;

(d) în materia cererilor reconvenționale de decădere sau în nulitatea mărcii Uniunii Europene menționate la articolul 100.”

12 Articolul 100 alineatele (1), (2), (6) și (7) din acest regulament prevede:

„(1) Cererea reconvențională de decădere sau în nulitate nu se poate întemeia decât pe cauzele de decădere sau de nulitate prevăzute de prezentul regulament.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene respinge o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate în cazul în care o hotărâre a Oficiului între aceleași părți cu privire la o cerere având același obiect și aceeași cauză a devenit deja definitivă.

[…]

(6) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene a pronunțat o hotărâre, învestită cu autoritate de lucru judecat cu privire la o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea unei mărci comunitare, se transmite Oficiului o copie a hotărârii. Orice parte poate cere informații cu privire la această transmitere. Oficiul înscrie în registrul mărcilor Uniunii Europene mențiunea hotărârii în condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

(7) Instanța competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene, sesizată printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, poate să amâne pronunțarea hotărârii asupra cererii titularului mărcii Uniunii Europene și după ascultarea celorlalte părți și invitarea pârâtului pentru a prezenta Oficiului o cerere de decădere sau în nulitate într-un termen acordat. În cazul în care cererea respectivă nu este prezentată în acest termen, procedura își urmează cursul; cererea reconvențională este considerată retrasă. Se aplică articolul 104 alineatul (3).”

13 Articolul 109 alineatele (2) și (3) din regulamentul menționat prevede:

„(2) Instanța sesizată printr-o acțiune în contrafacere pe baza unei mărci comunitare respinge acțiunea în cazul în care, asupra acelorași fapte, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului, între aceleași părți, pe baza unei mărci naționale identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(3) Instanța sesizată printr-o acțiune în contrafacere pe baza unei mărci naționale respinge acțiunea în cazul în care, asupra acelorași fapte, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului între aceleași părți, pe baza unei mărci a Uniunii Europene identice, valabile pentru produse sau servicii identice.”

Istoricul litigiului

14 La 13 octombrie 2009, Carolus C. a formulat la EUIPO o cerere de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene, în temeiul Regulamentului nr. 207/2009. Marca a cărei înregistrare a fost solicitată este semnul verbal „English pink”.

15 Produsele pentru care s-a solicitat înregistrarea fac parte din clasa 31 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare (denumit în continuare „Aranjamentul de la Nisa”), și corespund în special unor fructe și legume proaspete.

16 La 20 aprilie 2010, recurentele au formulat opoziție, în temeiul articolului 41 din Regulamentul nr. 207/2009, la înregistrarea mărcii în discuție pentru aceleași produse.

17 Opoziția era întemeiată pe următoarele mărci anterioare:

— marca verbală a Uniunii Europene PINK LADY, înregistrată la 27 februarie 2003 cu numărul 2042679, care desemnează produsele ce fac parte din clasa 31, în sensul Aranjamentului de la Nisa, și care corespund următoarei descrieri: „Produse agricole, horticole, inclusiv fructe, semințe, plante și pomi, în special mere și meri”;

— marca figurativă a Uniunii Europene nr. 4186169, înregistrată la 15 decembrie 2005, reprezentată în continuare și care desemnează în special produsele ce fac parte din clasa 31, în sensul Aranjamentului de la Nisa, și care corespund următoarei descrieri: „Fructe proaspete; mere; pomi fructiferi; meri”:

— marca figurativă a Uniunii Europene nr. 6335591, înregistrată la 30 iulie 2008, reprezentată în continuare, care desemnează produsele ce fac parte din clasa 31, în sensul Aranjamentului de la Nisa, și care corespund următoarei descrieri: „Produse agricole, horticole, inclusiv fructe, semințe, plante și pomi, în special mere și meri”:

18 Motivele invocate în susținerea opoziției erau cele prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009.

19 Prin Decizia din 27 mai 2011, divizia de opoziție a EUIPO a respins opoziția.

20 La 7 iunie 2011, recurentele au formulat o cale de atac la EUIPO, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009, împotriva deciziei menționate.

21 Prin hotărârea din 28 iunie 2012, pronunțată ca urmare a unei acțiuni în contrafacere intentate de recurente în temeiul mărcilor Uniunii Europene verbală și figurative anterioare și al mărcii Benelux nr. 559177, tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles, Belgia), în calitate de instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene, a anulat marca Benelux ENGLISH PINK și a interzis Carolus C. să utilizeze acest semn în Uniune. Prin scrisoarea din 4 iulie 2012, recurentele au comunicat EUIPO hotărârea menționată. Prin scrisoarea din 29 august 2012, acestea l-au informat în legătură cu achiesarea Carolus C. la hotărâre și cu faptul că, prin urmare, aceasta devenise definitivă.

22 Prin decizia în litigiu, Camera a patra de recurs a EUIPO a respins acțiunea formulată de recurente împotriva deciziei diviziei de opoziție a acestui oficiu, a arătat în special că nu exista similitudine între mărcile în conflict pe planurile vizual, conceptual și fonetic și a constatat lipsa unui risc de confuzie.

23 Aceasta a subliniat de asemenea că divizia de opoziție a EUIPO a rezumat în mod corect conținutul dovezilor abundente prezentate de recurente și și-a motivat în mod corespunzător concluzia potrivit căreia toate aceste dovezi erau insuficiente și neconcludente.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

24 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 23 iulie 2013, Apple and Pear Australia și Star Fruits Diffusion au formulat o acțiune care avea ca obiect, cu titlu principal, reformarea deciziei în litigiu și, cu titlu subsidiar, anularea acestei decizii.

25 În susținerea acțiunii formulate, acestea au invocat șapte motive. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 75 din Regulamentul nr. 207/2009, privea lipsa de motivare a deciziei în litigiu în ceea ce privește consecințele care decurg din hotărârea pronunțată de tribunal de commerce de Bruxelles la 28 iunie 2012. Al doilea motiv era întemeiat pe încălcarea principiului autorității de lucru judecat. În cadrul celui de al treilea motiv, recurentele invocau încălcarea principiilor generale ale securității juridice, bunei administrări și protecției încrederii legitime. Al patrulea motiv era întemeiat pe încălcarea articolului 76 din Regulamentul nr. 207/2009. Al cincilea și al șaselea motiv erau întemeiate pe încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) și, respectiv, a articolului 8 alineatul (5) din Regulamentul nr. 207/2009. Al șaptelea motiv privea încălcarea articolului 75 din același regulament, întrucât Camera a patra de recurs a EUIPO ar fi întemeiat decizia în litigiu pe motive cu privire la care părțile nu au putut să ia poziție.

26 Prin hotărârea atacată, Tribunalul a anulat decizia în litigiu întrucât aceasta din urmă nu a ținut seama de hotărârea pronunțată de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) la 28 iunie 2012 și nu a apreciat eventualul impact al hotărârii respective asupra rezultatului procedurii de opoziție. Tribunalul a respins acțiunea formulată de Apple and Pear Australia și de Star Fruits Diffusion pentru restul motivelor. În ceea ce privește concluziile recurentelor privind reformarea deciziei în litigiu, Tribunalul a considerat în esență, la punctele 68, 70 și 71 din hotărârea atacată, că acestea nu erau îndrituite să invoce autoritatea de lucru judecat a hotărârii pronunțate de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) la 28 iunie 2012 și că, întrucât Camera a patra de recurs a EUIPO omisese să țină seama de hotărârea respectivă și să aprecieze eventualul impact al acesteia asupra soluționării litigiului, Tribunalul nu era în măsură să determine decizia pe care această cameră era obligată să o adopte și, prin urmare, nu își putea exercita competența de reformare.

Concluziile părților

27 Prin recursul formulat, Apple and Pear Australia și Star Fruits Diffusion solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate, în măsura în care prin aceasta li s-a respins acțiunea având ca obiect principal reformarea deciziei în litigiu;

— reformarea deciziei în litigiu în sensul că este întemeiată calea de atac introdusă de recurente la Camera a patra de recurs a EUIPO și că, în consecință, trebuie să li se admită opoziția la admiterea cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene English pink și

— obligarea EUIPO la plata tuturor cheltuielilor de judecată efectuate de recurente, atât în procedura de recurs, cât și în cea în primă instanță.

28 EUIPO solicită Curții:

— respingerea recursului și

— obligarea Apple and Pear Australia și a Star Fruits Diffusion la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

29 În susținerea recursului formulat, Apple and Pear și Star Fruits Diffusion invocă trei motive. Primul este întemeiat pe încălcarea principiului autorității de lucru judecat. Al doilea privește încălcarea principiilor generale ale securității juridice, bunei administrări și protecției încrederii legitime. Al treilea este întemeiat pe încălcarea articolului 65 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009.

Cu privire la admisibilitate

30 EUIPO apreciază că recursul este inadmisibil, cu excepția cazului în care, astfel cum susțin recurentele, hotărârea pronunțată la 28 iunie 2012 de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles), în calitate de instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene, era învestită cu autoritate de lucru judecat și, prin urmare, era opozabilă atât Camerei a patra de recurs a EUIPO, cât și Tribunalului.

31 Este necesar să se constate în această privință că excepția de inadmisibilitate invocată de EUIPO ține de aprecierea pe fond a motivelor de recurs. Astfel, aspectul dacă hotărârea pronunțată de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) la 28 iunie 2012 era învestită efectiv cu autoritate de lucru judecat și era deci opozabilă Camerei a patra de recurs a EUIPO face obiectul analizei pe fond a recursului.

32 Se impune, așadar, respingerea excepției de inadmisibilitate invocate de EUIPO.

Cu privire la fond

Cu privire la primul și la al doilea motiv

– Argumentele părților

33 Prin intermediul primului și al celui de al doilea motiv, care trebuie analizate împreună având în vedere conexitatea acestora, recurentele arată că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că hotărârea definitivă a tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) din 28 iunie 2012 nu era suficientă pentru a determina decizia pe care Camera a patra de recurs a EUIPO era obligată să o adopte.

34 Ele apreciază, prin intermediul primului motiv, că, prin faptul că Tribunalul a statuat, la punctul 64 din hotărârea atacată, că autoritatea de lucru judecat nu este opozabilă nici camerei de recurs a EUIPO și nici instanței Uniunii în cadrul controlului său privind legalitatea și al competenței sale de reformare în temeiul articolului 65 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009, acesta s-a dispensat, fără o justificare valabilă, de respectarea principiului general al autorității de lucru judecat. Ele adaugă, prin intermediul celui de al doilea motiv, că în acest fel Tribunalul a încălcat principiile generale ale securității juridice, bunei administrări și protecției încrederii legitime.

35 Prin intermediul primului argument al primului motiv, recurentele consideră că este eronat și incomplet să se considere, așa cum a apreciat Tribunalul la punctele 59 și 63 din hotărârea atacată, că legalitatea deciziilor camerelor de recurs ale EUIPO trebuie apreciată doar pe baza Regulamentului nr. 207/2009, astfel cum este interpretat de instanța Uniunii. În acest sens, EUIPO nu ar fi dispensat de respectarea principiilor generale de drept al Uniunii, din care face parte principiul autorității de lucru judecat.

36 Recurentele consideră, prin intermediul celui de al doilea argument al primului motiv, că, contrar unei decizii administrative adoptate în cadrul unei proceduri de opoziție, o hotărâre judecătorească precum cea pronunțată de tribunal de commerce din Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) la 28 iunie 2012 este învestită cu autoritate de lucru judecat. În această privință, doar o decizie definitivă a EUIPO în materie de declarare a nulității sau de decădere din drepturile asupra unei mărci deja înregistrate ar fi învestită cu autoritate de lucru judecat și ar fi obligatorie pentru instanțele competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene.

37 Prin intermediul celui de al treilea argument al acestui prim motiv, recurentele arată că tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) a statuat, în aplicarea Regulamentului nr. 207/2009, în cadrul sistemului autonom al mărcilor Uniunii Europene din care face parte. Acest tribunal, acționând în temeiul articolului 95 din Regulamentul nr. 207/2009, ar fi constatat, în aplicarea exclusivă a acestui regulament, existența unui risc de confuzie și de atingere a mărcilor de renume ale recurentelor. Astfel, interdicția utilizării semnului verbal „English pink” ar fi fost pronunțată pentru întreg teritoriul Uniunii pentru a proteja drepturile recurentelor care rezultă din dreptul Uniunii.

38 Recurentele susțin că, spre deosebire de situația în contextul căreia s-a pronunțat Hotărârea Emram/OAPI – Guccio Gucci (G) (T-187/10, EU:T:2011:202), părțile din procedura în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) și în fața EUIPO sunt aceleași, acționează în aceeași calitate și se întemeiază pe aceleași drepturi în aplicarea exclusivă a Regulamentului nr. 207/2009, referitor la același semn verbal în litigiu.

39 Prin intermediul celui de al patrulea argument al primului motiv, recurentele arată că considerentul (17), precum și articolul 109 alineatele (2) și (3) din acest regulament confirmă că independența sistemului autonom al mărcilor Uniunii Europene trebuie să cedeze în fața principiului general al autorității de lucru judecat.

40 Prin intermediul celui de al cincilea argument al motivului respectiv, recurentele susțin că, contrar celor statuate de Tribunal la punctele 60 și 63 din hotărârea atacată, lipsa unor dispoziții specifice în Regulamentul nr. 207/2009 care să indice că EUIPO ar fi ținut, în cadrul unei proceduri de opoziție, de o hotărâre a unei instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene nu poate justifica refuzul aplicării principiului autorității de lucru judecat.

41 În această privință, recurentele sunt de părere că refuzul Tribunalului de a reforma decizia în litigiu este cu atât mai puțin justificat cu cât întreaga economie generală, obiectivele și finalitatea Regulamentului nr. 207/2009 impun ca hotărârile definitive ale instanțelor competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene să nu fie repuse în discuție de EUIPO și invers, în special cele pronunțate „între aceleași părți”.

42 Prin intermediul celui de al șaselea argument al primului motiv, recurentele subliniază că interdicția dispusă prin hotărâre judecătorească de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) privește utilizarea semnului verbal „English pink” în toată Uniunea. Tribunalul ar fi săvârșit în această privință,o eroare de drept atunci când a considerat, în special la punctele 63 și 65 din hotărârea atacată, că procedura judiciară în contrafacere nu viza decât o marcă națională sau nu avea ca obiect decât anularea mărcii Benelux ENGLISH PINK și interzicerea utilizării acestei mărci.

43 Recurentele arată, prin intermediul celui de al șaptelea argument al acestui motiv, că, contrar celor afirmate de Tribunal la punctele 65-68 din hotărârea atacată, cauza și obiectul acțiunii în contrafacere soluționate de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) și ale acțiunii în contrafacere pendinte sub forma unei proceduri de opoziție în fața EUIPO sunt identice. Prin urmare, Tribunalul ar fi refuzat în mod eronat aplicarea principiului autorității de lucru judecat reflectat în Regulamentul nr. 207/2009 și în Regulamentul nr. 44/2001.

44 Astfel, în ceea ce privește cauza acestor două acțiuni, care privește norma juridică invocată ca temei al cererii, recurentele consideră că aceasta nu variază în funcție de numerotarea articolelor sau a alineatelor invocate. În această privință, ar conta doar temeiul juridic, și anume noțiunea juridică aplicabilă. Or, în speță, „riscul de confuzie” și „contrafacerea unei mărci a Uniunii Europene de renume”, în sensul Regulamentului nr. 207/2009, ar fi fost invocate atât în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles), cât și în fața EUIPO. Ar fi vorba despre două noțiuni unice care se regăsesc în tot cuprinsul acestui regulament, independent de numerotarea diferitor articole ale regulamentului respectiv.

45 În privința obiectului, care reprezintă scopul cererii, recurentele sunt de părere că acesta nu poate fi restrâns la identitatea formală a unei cereri. Cererea în fața EUIPO și cea în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) ar urmări recunoașterea, în aplicarea Regulamentului nr. 207/2009, a atingerilor pe care le aduce semnul verbal „English pink” drepturilor exclusive ale recurentelor asupra mărcilor Uniunii Europene anterioare care le aparțineau. Astfel, obiectul celor două cereri ar fi același, și anume de a determina răspunderea Carolus C. pentru încălcarea drepturilor recurentelor. În această privință, faptul că autoritățile sancționează în mod diferit același obiect, și anume, pe de o parte, prin interzicerea utilizării semnului verbal „English pink” ca marcă Benelux și, pe de altă parte, prin refuzul înregistrării semnului verbal „English pink” ca marcă a Uniunii Europene, nu ar modifica cu nimic obiectul însuși.

46 EUIPO consideră că este necesar să se respingă primul și al doilea motiv ca fiind neîntemeiate.

– Aprecierea Curții

47 Prin intermediul primului și al celui de al doilea motiv, recurentele arată, în esență, că hotărârea pronunțată de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) la 28 iunie 2012 era învestită cu autoritate de lucru judecat și că, în consecință, această hotărâre era opozabilă Camerei a patra de recurs a EUIPO, care a examinat cererea lor de opoziție la înregistrarea semnului verbal „English pink” ca marcă a Uniunii Europene.

48 Trebuie arătat de la bun început că, după cum a indicat avocatul general la punctul 51 din concluzii, nicio dispoziție a Regulamentului nr. 207/2009 nu vizează situația procedurală din prezenta cauză, și anume interacțiunea dintre, pe de o parte, o acțiune în contrafacere introdusă în fața unei instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene în legătură cu o marcă a Uniunii Europene anterioară și cu o marcă națională și, pe de altă parte, o procedură de opoziție la înregistrare inițiată în fața EUIPO, întemeiată pe aceeași marcă a Uniunii Europene anterioară și pe același semn precum marca națională a cărei înregistrare este solicitată la nivelul Uniunii. Mai concret, astfel cum Tribunalul a arătat la punctul 60 din hotărârea atacată, Regulamentul nr. 207/2009 nu conține nicio dispoziție în temeiul căreia organele EUIPO ar fi ținute să respecte o hotărâre a unei instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene pronunțată în cadrul unei acțiuni în contrafacere, chiar rămasă definitivă, în cadrul exercitării competențelor lor în materie de înregistrare a mărcilor Uniunii Europene și în special atunci când examinează o opoziție la înregistrarea unei mărci.

49 În aceste condiții, rezultă în special din considerentele (16) și (17) ale regulamentului menționat că legiuitorul Uniunii a instituit mecanisme care urmăresc să garanteze protecția uniformă a mărcii Uniunii Europene pe întreg teritoriul Uniunii, confirmând astfel caracterul unitar al mărcii Uniunii Europene. Astfel cum a arătat Tribunalul la punctul 58 din hotărârea atacată, în acest context, legiuitorul Uniunii a instituit instanțele din domeniul mărcilor Uniunii Europene învestite cu competența de a pronunța interdicții privind continuarea actelor de contrafacere sau a actelor care prezintă un risc de contrafacere a unei mărci a Uniunii Europene care se extind la întreg teritoriul Uniunii.

50 În schimb, din Regulamentul nr. 207/2009 și în special din titlul IV din acesta, referitor la procedura de înregistrare a unei mărci a Uniunii Europene, rezultă că EUIPO are o competență exclusivă în materie de înregistrare și de opoziție la această înregistrare a unei asemenea mărci. Tribunalul a indicat în mod întemeiat, la punctul 63 din hotărârea atacată, că EUIPO este singurul organ abilitat de legiuitorul Uniunii să examineze cererile de înregistrare și, prin urmare, să autorizeze sau să refuze înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene. Așadar, lipsa unor dispoziții care să prevadă că organele EUIPO, atunci când își exercită competența referitoare la înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene sau la opoziția la această înregistrare, ar fi ținute să respecte o decizie rămasă definitivă a unei instanțe competente în domeniul mărcilor Uniunii Europene pare să fie consecința naturii exclusive a competenței EUIPO în acest domeniu.

51 De asemenea, trebuie amintită importanța pe care o deține principiul autorității de lucru judecat atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinile juridice naționale. Astfel, pentru a garanta atât stabilitatea dreptului și a raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, este necesar ca hotărârile judecătorești rămase definitive după epuizarea căilor de atac disponibile sau după expirarea termenelor de exercitare a acestor căi de atac să nu mai poată fi contestate (a se vedea Hotărârea din 10 iulie 2014, Impresa Pizzarotti, C-213/13, EU:C:2014:2067, punctul 58, și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Târșia, C-69/14, EU:C:2015:662, punctul 28).

52 În această privință, trebuie arătat că, deși Regulamentul nr. 207/2009 nu definește în mod expres noțiunea „autoritate de lucru judecat”, rezultă în special din articolul 56 alineatul (3) și din articolul 100 alineatul (2) din acest regulament că acesta impune, pentru ca hotărârile unei instanțe a

unui stat membru sau ale EUIPO rămase definitive să fie învestite cu autoritate de lucru judecat și, prin urmare, să poată fi obligatorii pentru o asemenea instanță sau pentru EUIPO, ca procedurile paralele în fața acestora să presupună aceleași părți, același obiect și aceeași cauză.

53 Dat fiind că este cert că procedurile în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) și în fața Camerei a patra de recurs a EUIPO implicau aceleași părți, este necesar să se verifice, în consecință, dacă aceste proceduri aveau același obiect.

54 În speță, obiectele, și anume pretențiile aferente cauzelor examinate de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) și, respectiv, de EUIPO nu sunt identice. Astfel, acțiunea în contrafacere în fața acestui tribunal avea ca obiect anularea mărcii Benelux ENGLISH PINK și interzicerea utilizării acestui semn pe teritoriul Uniunii, în timp ce procedura în fața EUIPO avea ca obiect opoziția la înregistrarea mărcii Uniunii Europene ENGLISH PINK.

55 Recurentele arată în această privință că procedurile vizate pot avea același obiect chiar dacă este vorba despre cereri diferite din punct de vedere formal. Cererea în fața EUIPO și cea în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) ar urmări recunoașterea, în temeiul Regulamentului nr. 207/2009, a atingerilor pe care pe care le aduce semnul verbal „English pink” aparținând Carolus C. drepturilor exclusive ale recurentelor asupra mărcilor Uniunii Europene anterioare ale acestora. Așadar, obiectul celor două cereri ar fi același, și anume de a determina răspunderea Carolus C. pentru încălcarea drepturilor recurentelor.

56 O asemenea afirmație nu poate fi primită. Într-adevăr, în ceea ce privește, pe de o parte, înregistrarea unei mărci ca marcă a Uniunii Europene, acesta urmărește, așa cum rezultă din articolul 6 din Regulamentul nr. 207/2009, dobândirea unei astfel de mărci a Uniunii Europene. Prin urmare, opoziția la o asemenea înregistrare are ca obiect împiedicarea posibilității ca solicitantul înregistrării respective să dobândească marca în cauză. În această privință, conform articolului 42 alineatul (5) din acest regulament, în urma examinării opoziției la înregistrare, fie este respinsă cererea de înregistrare a mărcii pentru toate produsele sau serviciile pentru care se solicită marca respectivă sau pentru o parte dintre acestea, fie este respinsă opoziția.

57 În aceste condiții, recurentele nu pot pretinde că procedura de opoziție la înregistrare urmărea să determine răspunderea Carolus C. pentru încălcarea drepturilor lor exclusive asupra mărcilor Uniunii Europene anterioare ale acestora.

58 În ceea ce privește, pe de altă parte, acțiunea în contrafacere introdusă în fața unei instanțe naționale care acționează ca instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene, titularul mărcii Uniunii Europene anterioare urmărește în cadrul unei asemenea acțiuni ca această instanță să interzică utilizarea unui semn care creează un risc de confuzie cu cel al mărcii Uniunii Europene anterioare. Titularul mărcii Uniunii Europene caută astfel să angajeze răspunderea autorului contrafacerii pentru încălcarea drepturilor sale exclusive.

59 În speță, prin hotărârea tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) din 28 iunie 2012, recurentele au obținut anularea mărcii Benelux ENGLISH PINK, precum și interdicția utilizării acestui semn în Uniunea Europeană.

60 Deși este adevărat că, în special la punctele 10 și 65 din hotărârea atacată, Tribunalul a descris în mod eronat această interdicție drept o interdicție a utilizării mărcii Benelux ENGLISH PINK pe teritoriul Uniunii, această inexactitate nu repune în discuție constatarea de la punctul 54 din prezenta hotărâre, potrivit căreia obiectele aferente cauzelor examinate de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) și, respectiv, de EUIPO nu sunt identice, și, prin urmare, această inexactitate nu este de natură să determine anularea hotărârii atacate.

61 Trebuie arătat, pe de altă parte, că Curtea a distins deja, deși într-un context factual diferit, obiectul acțiunilor în contrafacere, în constatarea nulității și în materie de înregistrare, care rezultă din Regulamentul nr. 207/2009, în sensul că posibilitatea titularului unei mărci a Uniunii Europene anterioare de a formula o acțiune în contrafacere împotriva titularului unei mărci a Uniunii Europene ulterioare nu poate să lipsească de sens nici introducerea la EUIPO a unei cereri de declarare a nulității, nici mecanismele de control prealabil disponibile în cadrul procedurii de înregistrare a mărcilor Uniunii Europene (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 februarie 2013, Fédération Cynologique Internationale, C-561/11, EU:C:2013:91, punctul 48).

62 Astfel, având în vedere competența exclusivă a organelor EUIPO de a autoriza sau de a refuza înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene, amintită la punctul 50 din prezenta hotărâre, orice procedură în fața EUIPO referitoare la înregistrarea unei mărci a Uniunii Europene sau la opoziția la această înregistrare are în mod necesar un obiect diferit de orice procedură care se desfășoară în fața unei instanțe naționale, chiar și atunci când instanța respectivă acționează ca instanță competentă în domeniul mărcilor Uniunii Europene.

63 Trebuie constatat, așadar, că procedurile în fața tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) și în fața EUIPO aveau obiecte distincte și că, în consecință, Tribunalul nu a săvârșit o eroare de drept atunci când a efectuat o asemenea constatare. Întrucât condițiile referitoare la identitatea părților, a obiectului și a cauzei sunt cumulative, o asemenea constatare este suficientă pentru a stabili lipsa autorității de lucru judecat a hotărârii pronunțate de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) la 28 iunie 2012 în raport cu decizia în litigiu.

64 Prin urmare, Tribunalul a putut aprecia fără a săvârși o eroare de drept că principiul autorității de lucru judecat nu avea drept consecință faptul că Camera a patra de recurs a EUIPO era ținută de hotărârea pronunțată de tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) din 28 iunie 2012.

65 În consecință, este necesar să se respingă primul și al doilea motiv ca fiind neîntemeiate.

Cu privire la al treilea motiv

66 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentele arată că, prin faptul că a refuzat să reformeze decizia în litigiu, Tribunalul a încălcat articolul 65 alineatul (3) din Regulamentul nr. 207/2009. Recurentele consideră că atât Camera a patra de recurs a EUIPO, cât și Tribunalul erau obligate să decidă în același sens ca hotărârea tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles) din 28 iunie 2012, în temeiul principiului general al autorității de lucru judecat și al principiilor generale ale securității juridice, bunei administrări și protecției încrederii legitime.

67 Astfel cum a amintit Tribunalul la punctul 56 din hotărârea atacată, competența de modificare recunoscută Tribunalului nu are ca efect să confere acestuia posibilitatea de a substitui propria apreciere celei a unei camere de recurs a EUIPO și, cu atât mai puțin, de a proceda la o apreciere cu privire la care camera respectivă nu s-a pronunțat încă (Hotărârea din 5 iulie 2011, Edwin/OAPI, C-263/09 P, EU:C:2011:452, punctul 72).

68 Prin urmare, admiterea celui de al treilea motiv depinde, astfel cum recunosc recurentele în recursul formulat, de temeinicia poziției adoptate de acestea, potrivit căreia Camera a patra de recurs a EUIPO era obligată să decidă în același sens ca tribunal de commerce de Bruxelles (Tribunalul Comercial din Bruxelles). Rezultă însă din respingerea primului și a celui de al doilea motiv că nu aceasta era situația.

69 În consecință, al treilea motiv trebuie respins ca neîntemeiat.

70 Din considerațiile care precedă rezultă că, întrucât niciunul dintre motive nu a fost admis, recursul trebuie respins în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

71 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din acest regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

72 Întrucât EUIPO a solicitat obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată, iar acestea au căzut în pretenții, se impune obligarea lor la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Apple and Pear Australia Ltd și Star Fruits Diffusion la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături